

Jövel, mi lelkiünknek
Édes vendége! /369,2/

Az egyetlenegy vigasztalásról.

Nekünk reformátusoknak különösképpen is illik tudni, vallani és hirdetni, hogy amiként Egyetlenegy Vigasztaló van, épenúgy csak egyetlenegy vigasztalás is van. Hiszen a mi eleink Hitvallásukat ezzel a nagy kérdéssel indítják: "Micsoda te néked életedben és halálodban egyetlenegy vigasztalásod?" Tőlük tanultuk, pontosabban általuk tanultuk Isten ígéből, hogy csak egyetlenegy vigasztalás van, nincs még kettő sem.

Mi ennek az egyetlenegy vigasztalásnak a tartalma? Őseink így mondták: "Az, hogy mind testestől, mind lelkestől, mind életemben, mind halálomban nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok..." Méltó, ha a református keresztyén úgy tudja és úgy mondja naponként ezt a hitvallást, mint a Mi Atyánk-ot. Mert benne összefoglalva találjuk az egész Szentírás tanítását az egyetlenegy vigasztalásról. Az a mi vigasztalásunk, hogy a Szentháromság Istené vagyunk.

Erről vall alapigénk is, amikor azt mondja: "Vigasztaljátok az én népemet!" Az Ővé vagyok, mert Ő teremtett, mert Ő megváltott és Ő megszentel. Az Ővé vagyok, mert Ő "nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon" váltott meg, "hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen Bárányn, a Krisztusén." /1 Pt. 1, 18-19/

Az pedig, hogy megváltott, hogy a maga tulajdonává tett, azt jelenti, hogy legyőzött minden akadályt, ami ennek útjában állhatott volna. Legyőzte a nyomorúságot, a bűnt és a szenvedést. Ezt hirdeti alapigénk is: "hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttatott; hiszen kétsze-